

Беше след полунощ,
но Тейт знаеше,
че е време да
поговори.

Да намериш помощ

От Кимбърли Райд
По истинска история

„Небесни Отче, моля Те аз,
води и насочвай ме всеки ден“
(Children's Songbook, с. 19).

Тейт лежеше буден в мрака,
Топитвайки се да сдържи съзри-
те си. Беше се молил за помощ, но
като че тъмен облак бе надвиснал
над него, блокирайки Духа.

„Ами ако никога не забравя това
ужасно телевизионно предаване?“,
притесняваше се той.

Преди няколко дни той бе
приключил рано домашното си
и бе пуснал телевизора. Но не бе
очаквал да види нещо *такова* на
екрана. Тейт бе толкова шокиран,

че забрави да изключи телевизора
веднага, както трябваше.

Беше случайно. Не искаше да
гледа сцена като тази, но не може-
ше да я забрави. Понякога тя из-
никваше в ума му на училище, на
масата, дори по време на църква.
В такива случаи той се радваше,
че мама и тате не могат да четат
мислите му. Родителите на Тейт
го бяха учили да не гледа снимки
на хора без дрехи. Той знаеше,
че те очакват от него и да не гледа
предавания, филми и видео игри
с насилие.

„Сега знам защо“, измърмори
си Тейт.

Тейт стана от леглото си и от-
ново застана на колене. Какво
да прави?

„Небесни Отче“, прошепна
Тейт. „Моля Те, помогни ми да
спра да мисля за това, което ви-
дях“. Той избърса съзрите, които
изпълваха очите му и се заслуша.
Сърцето му заби по-силно. Той
си помисли, че почувства подтик
от Светия Дух, но не бе отговора,
който искаше.

*Трябваше да каже на родите-
лите си.*

„Защо?“ Тейт се почуди. Ще се
чувства като бебе, да влиза в стая-
та на родителите си посред нощ.
И да им *каже*? Отново почувства
срам и гадене.

Тогава в ума му изникна ед-
на ясна мисъл: Небесният Отец
искаше той да е щастлив. Небес-
ният Отец искаше той да чувства
отново Духа, да си мисли добри
неща и да бъде честен със се-
мейството си. Той особено много
искаше Тейт да стане достоен
носител на Аароновото свещени-
чество, когато след няколко месе-
ца навърши 12 г. Тейт осъзна, че
ако се придържаше към видяното
и го пазеше в тайна, ще остане
нешастен.

Тейт знаеше, че се нуждае от
помощ – а Светият Дух току-що
му беше казал къде да я намери.

Тейт погледна светещите цифри
на часовника до леглото си. Беше
почти 1:00 сутринта. Той стана и
се запъти към тъмния коридор
към стаята на своите родители.
Преглъщайки нервно, той почука
на вратата им.

„Мамо? Татко?“

„Тейт, ти ли си?“ чу се сънени
глас на мама.

„Проблем ли има?“ попита татко.

„Да“, каза Тейт. „Можем ли да
поговорим? И може ли да ми да-
деш благословия?“

Татко светна нощната лампа и
покани Тейт да влезе. За пръв път
от дни Тейт почувства топлина,
надежда и светлина. ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ.